

ក្នុងទឹកមុខជាអ្នកប្រកបដោយជ័យជំនះ បង ស៊ីគ្រីន ប្រកាសឡើង
- នេះជាការដៃបែលិណណា !

ច្បាស់ណាស់ទៅហើយ បង ស៊ីគ្រីន មិនអាចខកឱកាសដ៏ល្អនេះ
ដើម្បីលើកពីគុណសម្បត្តិរបស់ប្រទេសខ្លួនឡើយ ។ ខ្ញុំក៏និយាយទៅកាន់គាត់
វិញ ។

- អស្ចារ្យតែម្តងណា ការដៃបែលិណ !

នៅក្នុងកិច្ចសន្ទនាជាបន្តមកនោះ បងស៊ីគ្រីន បានសារភាពយ៉ាងស្អិត
បូកថា នៅពេលដែលគាត់នៅតស៊ូក្នុងព្រៃនោះ គាត់ក៏បានពិចារណាពីរឿងរៀប
ការជាមួយនារីខ្មែរម្នាក់ដែរ ។

- អូនគួរយល់ហើយ មែនទេ? ពេលនោះបងនៅឆ្ងាយពីអូន ពីកូន
ហើយនៅម្នាក់ឯង ។

ខ្ញុំញញឹម ។ ការសារភាពនេះ បានបញ្ជាក់លើការពិភាក្សារបស់ខ្ញុំនៅ
ពេលដែលគាត់ចេញដំណើរ ថាជាការត្រឹមត្រូវផងដែរ ។

- បងរិះតែនឹងរៀបការហើយ- បងស៊ីគ្រីន និយាយបន្ត - ប៉ុន្តែ
រក្សា សារី បានធ្វើអន្តរាគមន៍ក្នុងនាមអង្គការ ។ គាត់ដំទាស់មិនអោយការ
ដោយថានៅឯបើកាំងអូនឯងគឺជាគ្នាយើង ហើយអូនឯងធ្វើការបានល្អផង ។

អញ្ចឹងហើយទើបខ្ញុំយល់បានថា អង្គការបានគ្រោងទុកជាយូរយារ
ណាស់មកហើយថានឹងទាក់ទាញខ្ញុំមកភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំក៏ឆ្លើយតបទៅបង ស៊ីគ្រីន

វិញ :

- ខ្ញុំសែនរីករាយណាស់!

សងទៅសងមកពីរឿងសំងាត់ ខ្ញុំក៏បាននិយាយប្រាប់ទៅបង ស៊ីគ្រីន
ពីការរៀងឆ្ងល់របស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងចំពោះប្រការដែលយុវ
នារីនានា ដែលខ្ញុំបានជួបនិយាយបែបវាហ្នឹងពីរឿងជំល្ងសមនុស្សពីភ្នំពេញ ដូច
ជាក្មេងបាត់ម៉ែបាត់ឪ ទារកត្រូវគេដើរជាន់សំបែត នារីៗ កើតកូនតាម
បណ្តោយផ្លូវ ពួកអ្នករបូសត្រូវគេអូសទៅទាំងគ្រូរូចបោះបង់ចោល អ្នកចាស់
ជំរាបកំលាំង ក្តីអស់សង្ឃឹមទាល់តែឡប់ស្មារតី អត្តឃាត ...

បងស៊ីគ្រីនមានប្រតិកម្មផងមួយរំពេច

- មិនត្រូវទេ ! ជំល្ងសចេញស្រួលបូលទេតើ ។ អង្គការ* ត្រៀម
ទាំងអស់តាំងពីឡានកាំម៉ុង ពេទ្យជនបទ ។ ស្បៀងនិងការទទួលនៅតាម
សហករណ៍នានាឡើងទៅ ...មិនត្រូវនិយាយយ៉ាងហ្នឹងទេ! មើល! ប្រាប់ឈ្មោះ
អ្នកណាដែលនិយាយអញ្ចឹងមកមើល ។ អានេះសុទ្ធតែរឿងខ្លាំងវាប្រឌិត
ហើយមានផ្ទៃក្នុងវាបង្កប់ក្នុងជួរយើងយកមកផ្សព្វផ្សាយតែម្តង ។

- ខ្ញុំអត់ស្គាល់ឈ្មោះទេ ឯមុខខ្លឹមតែមិនចំនាំទៅទៀត បើមុខសុទ្ធតែ
ដូចៗ គ្នាយ៉ាងនេះ- ខ្ញុំឆ្លើយ ។

ខ្ញុំគិតថាបង ស៊ី គ្រីន ធ្វើជាជឿការកុហករបស់ខ្ញុំ ដោយគាត់យល់ថា
មិនចាំបាច់អីនឹងឈ្មោះគ្នាពីរឿងនេះ ហើយម្យ៉ាងក៏គាត់យល់ថាធ្វើអោយខ្ញុំខ្លាច

ប៉ុន្តែនេះគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ខ្ញុំសូមនៅក្នុងពោះថា ខ្ញុំលែងនិយាយរឿងសំងាត់ អ្វីរហូត ។

នៅឯរោងបាយ យុវជន យុវនារី បុរស នារី ហូបជា ពីរ ក្រុមដាច់ ដោយឡែកពីគ្នា ។ គ្រួសារជាច្រើនរស់នៅដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។ ប្រពន្ធមិត្ត ជុំ នៅជា មួយ អៀង ធីរិទ្ធ ណាន និង កូនមិត្ត ជុំ នៅឯផ្ទះមានសំនាញ់ ចំនែកភ្លឺន ជា ឪពុក រស់នៅឯភូមិគ្រឹះមួយ ។

តាំងពីដើមមកម្ល៉េះ ដែលអង្គការ* ទូន្មានអោយប្តីប្រពន្ធនៅបែកគ្នា ដោយពន្យល់ថា " នៅពេលដែលប្រជាជនលក់លំបិនគ្រប់បែបយ៉ាង និង ប្រទេសជាតិកំពុងជួបទុក្ខសោក ក្នុងឋានៈជាសមាសភាពឈានមុខសមមិត្តមិន ត្រូវគិតតែសុភមង្គលសួនតូទេ ។ លុបផុតគួរតែប្តីប្រពន្ធរស់នៅបែកគ្នាទៅ " ។

ចំពោះអ្នកនៅលីវដ៍ច្រើននោះ គេក៏ធ្វើសុន្ទរកថាប្រហាក់ប្រហែល នេះដែរ :

- រង់ចាំសភាពការណ៍ល្អប្រសើរជាងនេះបន្តិចចុះ ។ អង្គការគិតពី បណ្តាមិត្តហើយ ។ ចាំដល់ពេល អង្គការ* នឹងរៀបការអោយភ្លាម ។

ពួកយុទ្ធជន យុទ្ធនារី សុទ្ធតែបានចាកចេញពីគ្រួសារតាំងពីក្នុងវ័យដ៏ ក្មេងខ្ចីម្ល៉េះ ។ ក្មេងជំទង់ប្រុសៗហើយនិងស្រីៗ ធ្វើការនិងរស់នៅជិតគ្នាដោយ មិនមានបញ្ហាអ្វីឡើយ ។ គ្មានអ្នកណានិយាយខិតលើអ្នកណា ហើយក៏មិន ដែលទាស់គ្នាដែរ ។

ខ្ញុំចូលចិត្តពួកយុទ្ធនារីណាស់ ។ ថ្វីត្បិតតែពួកនាងមានឯកសណ្ឋានខ្លៅ ដូចៗគ្នា និងប្រើឡើងចាស់ហើរពណ៌ទៅហើយក្តី ថ្វីត្បិតតែពួកនាងត្រូវធ្វើ ពលកម្មគាស់កាយដីក្តី ក៏ពួកនាងតែងតែសំអាតខ្លួនជានិច្ច ។ រាល់ល្ងាចពួក នាងតែងតែមុជទឹក និងបោកគក់ខោអាវរបស់នាង ។ ទោះជាការមុជ និងបោក គក់គ្មានប្រើសាប៊ូក្តី ប៉ុន្តែអ្វីៗគឺស្អាតបាត ហើយបានបង្ហាញនូវលក្ខណៈសាមញ្ញ ត្រង់ពិតៗ ។

ទាំងអស់គ្នារីកចំរើននៅ ក្នុងការសប្បាយរីករាយដ៏បរិសុទ្ធមួយ ។ ពួក គេធ្វើពលកម្មដោយយកចិត្តទុកដាក់និងរៀនសូត្រយ៉ាងម៉ត់ចត់ ។ ពួកគេបាន បូជាការប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេទាំងអស់ ដើម្បីបរិប្រជាជន ដើម្បីបរិ ប្រទេសជាតិគេ និង ដើម្បីបរិបដិវត្តន៍ ។ ពួកគេគ្មានទាមទារគុណប្រាស្រ័យ អ្វីជាផ្លូវឡើយ ។ ពួកគេតែងនិយាយថា " នៅពេលណាសេដ្ឋកិច្ចត្រូវបាន ស្តារឡើងវិញហើយ ពួកយើងខ្ញុំនឹងទៅលេងម៉ែឪម្តង ហើយពួកយើងខ្ញុំរៀប គ្រួសារនៅពេលណាដែលអង្គការសំរេចអោយរៀបការ " ។

ថ្ងៃមួយមិត្ត " បង " ម្នាក់ ដែលជាអ្នករួមស្រុកជាមួយបង ស៊ីគ្រីន ដែរនោះបាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា :

- ហេតុអ្វីបានជាមិត្តនារីមិនទៅលេងម្តាយភ្នែក ? គាត់មិនដឹងជាអរ យ៉ាងណាទេ បើគាត់ដឹងថាមានចៅស្រីស្អាត ៗ ពីរ នាក់អញ្ចឹងនោះ ។ បងស៊ីគ្រីន មិនដែលជួបម្តាយជាង ២០ ឆ្នាំហើយ ។ គាត់មិនដែល

និយាយពីម្តាយគាត់សោះ ។ គាត់បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា នៅពេលគាត់ចាកចេញពីព្រៃចូលមកភ្នំពេញនោះគាត់បានដើរកាត់ភូមិគាត់នៅពេលយប់ ប៉ុន្តែគាត់អត់បានឈប់ចូលទេ ។ គាត់និយាយយ៉ាងនេះដោយគាត់មានមោទនភាព នឹងបង្ហាញថា គាត់គឺកូនអង្គការពិត ៗ ដែលមិនចេះរាថយនៅចំពោះមុខពលិកម្មណាក៏ដោយ ។

ម្តាយបងស៊ីគ្រីន មេម៉ាយតាំងពីនៅវ័យក្មេង ហើយគាត់រស់នៅតែម្នាក់ឯងគត់ ។ ជំងឺម្យ៉ាងបានធ្វើអោយគាត់ដើរដោយពិបាក ។ នៅពេលទើបរៀបការរួច ខ្ញុំបានសរសេរសំបុត្រ ពីរ-បី ធ្វើជូនគាត់ដើរហើយយើងក៏ទទួលដំណឹងម្តងម្កាល និយាយពីស្ថានភាពសុខភាពកាន់តែដុះដាច់ទៅរបស់គាត់ ។

ខ្ញុំបានស្នើគំនិតទៅបងស៊ីគ្រីន ពីរឿងទៅលេងម្តាយគាត់ ។ ពេលនោះការធ្វើដំណើរមានលក្ខណៈងាយស្រួល ។ ហើយជួនពេលនោះមានកម្មាភិបាល ម្នាក់ដែលនៅស្រុកភូមិជិតនោះហៀបនឹងចេញដំណើរទៅផង ក៏ឃើញថា យើងអាចឆ្លៀតធ្វើដំណើររួមគ្នាតែម្តង ។

ខ្ញុំអរព្រមៗ ក្នុងចិត្តជាមុនពីរឿងដំណើរនេះដែលនឹងអាចអោយខ្ញុំមានទំនាក់ទំនងកាន់តែរឹងមាំទៀតជាមួយសហគមន៍ខ្មែរ ប៉ុន្តែ បងស៊ីគ្រីនដោយយកលេសជាប់រវល់ការងារនោះ ដំណើរនេះក៏ត្រូវផ្អាកតាំងស្មើទៅ ។

ក្រោយពីយើងបានមកដល់ ២១ បន្តិច ខ្ញុំបានឃើញមានដំបៅនៅលើដើង និងក្នុងកូនស្រីទាំង ពីរ របស់ខ្ញុំ ។ ពីដំបូងនេះ គឺគ្រាន់តែកន្ទួលមូសខាំតែប៉ុននោះ ប៉ុន្តែកំដៅនិងសំនើមបានបង្កអំនោយផលដល់កំនដំបៅ ដែលរាលដាលយ៉ាងរហ័សដោយសារវិរាងកាយកូនស្រីខ្ញុំទាំងនេះមិនអាចទប់បាន ព្រោះតែវាចុះខ្សោយដោយការហូបមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ជាក់លាក់សំនាងល្អ មិត្ត វី ក៏រកបានម្សៅអង់ទីប៊ីយ៉ូទិចក្នុងគំនរថ្នាំដែលគេចោលនោះ ។ ដំបៅបានជាសះស្បើយយ៉ាងទាន់ចិត្ត ។ អញ្ចឹងហើយ ទើបខ្ញុំយល់ដឹងដោយផ្ទាល់ខ្លួនឯងបានថាប្រជាជននៃប្រទេសក្រីក្រគ្នាត្រូវចាញ់ទីប៉ុនណានៅចំពោះមុខរោគាព្យាទិននោះ ។

បន្ទាប់ពីកូនៗស្រាប់តែដល់វេនបង ស៊ីគ្រីន វិញម្តង ដោយគាត់កើតពងបែកនៅតាមម្រាមដើង ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ខ្ញុំមានតែដៃទទេសុទ្ធសាធ ។ ទន្ទឹម នោះខ្ញុំត្រូវប្រយុទ្ធនឹងរោគផង ខ្ញុំត្រូវប្រយុទ្ធបង្រាបប្រតិកម្មរបស់ខ្លួនឯងផង ព្រោះពីដើមនៅពេលឃើញឈាម វី ឃើញដំបៅខ្ញុំងងឹតមុខភ្លាម ។

អ្នកផងតែងសំលឹងមើលមកខ្ញុំទាំងដើមភ្នែកកន្ទុយភ្នែក ហើយតែងសួរខ្ញុំថា :

- រួចចុះមីង ផល ឯងអត់មានកើតអីទេអ្នក ? អា នេះមកពីមីងឯងចុះទឹកចុះដីហើយ !

នៅចំពោះមុខការរឿងឆ្ងល់របៀបកំប្លែងលេងរបស់ខ្ញុំ ពួកគេតែងនិយាយថា :

- ទឹកដីទទួល នេះជាប្រជុំល្អហើយ ។

នៅចំពោះមុខការចាំបាច់ដែលត្រូវ ការពារខ្លួនចំពោះមុខរោគាព្យាធិ នោះខ្ញុំក៏បានសំរេចស៊ីជំរៅថែមទៀត នៅលើពុទ្ធិវិទ្យាសាស្ត្ររបស់ខ្ញុំ ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំតែងរៀនសូត្រស្នេហាចំនុចជិតចរទាំងឡាយ ។ ថ្ងៃមួយ ស៊ីអ៊ីន មកពីកន្លែងធ្វើការដោយគ្រេចក ។ ដោយមិនទាន់ទុកចិត្តលើចំនេះខ្ញុំ របស់ខ្ញុំនៅឡើយ ខ្ញុំសាកល្បងចាក់ខ្លួនឯង សាករួចទើប ខ្ញុំចាក់មូលវិទ្យាសាស្ត្រ ទៅលើគាត់លើកន្លែងមួយចំនួន ។ ១០ ឆ្នាំក្រោយមក បងស៊ីអ៊ីន ត្រលប់ទៅ ធ្វើការវិញដោយធម្មតា ។

ដំណឹងនេះក៏រីកសាយឡើង ។ អ្នកខ្លះក៏មកពីងខ្ញុំជួយបង្កង់ជំងឺក្រពះ អ្នកខ្លះជំងឺថ្លោះ អ្នកខ្លះជំងឺឈឺក្បាល អ្នកខ្លះជំងឺត្រុន ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃខ្ញុំតែង ជួយព្យាបាលម្នាក់ រឺ ច្រើននាក់អោយបានសះស្បើយអាស្រ័យមូលរបស់ខ្ញុំ ។

ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មានក៏លេចចេញនូវប្រតិកម្មចាក់ចុច ដែលយូរៗទៅ ក៏កាន់តែមានទំហំធំឡើងៗ ។ ដំបូងគេគ្រាន់តែនិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា :

- មិត្ត ផល ឯង អត់ដឹងថាពេទ្យអង្គការ មានសមត្ថភាពព្យាបាល ទេអ្វី ?

រឺ :

- មិត្ត ផល ឯងមិនខ្លាចមានគ្រោះថ្នាក់អីទេ ?

រួចបន្ទាប់មក :

- នែប្រយ័ត្នប្រយ័ត្នយើងណា កុំកាច់ការប្រឹងប្រែងរបស់ពេទ្យអង្គការ ណា !

រឺនៅទីបញ្ចប់

- ដឹងទេ ចាប់ពីពេលនេះទៅ អ្នកណាដែលមកអោយមិត្តព្យាបាល គឺសុទ្ធតែទទួលវិន័យណា ! ...

ដូចជាអង្គភាពពេទ្យតែដៃ ២១ រស់នៅខ្វះតែមួយដុំឯងតែប៉ុននោះ ដំណឹងដែលយើងទទួលបាន គឺដំណឹងមកពីខាងក្រៅដែលអ្នកចំនូលថ្មីនាំមក ប្រាប់តែប៉ុននោះ ។ ព្រោះតែហេតុដូចនេះហើយ នៅពេលដែលមិត្ត រឺ និងខ្ញុំ ឃើញមិត្តចាស់ ពីរ នាក់កាលពីនៅប៉េកាំង ហើយដែលបានមកតស៊ូក្នុងព្រៃពួក មុនជំនាន់បង្ហើយ ហើយដែលទើបមកដល់កន្លែងយើងនោះយើងក៏ស្ទុះស្ទើរបាក់ ក ដើម្បីទៅសាកសួរ ពីវាសនារបស់សមមិត្តចាស់នានារបស់យើង ។

- ពួកគេ សុខសប្បាយទេ - ពួកគេឆ្លើយតបនឹងសំណួរយើងដោយ បែរខ្លួនចេញ ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងសំលឹងមើលពួកគេ យើងចាប់ផ្តើមមានការ សង្ស័យ ។ ទើបតែបាន មួយ ឆ្នាំសោះ មិត្ត ខុន ឡើងកោងដូចតាចាស់ ។ ចំនែក

ឯមិត្ត មិនដែលដឹងមានដំណើរយ៉ាងស្ទើរ និងដែលប្រកបដោយសង្ហារភាព
រហូតដល់ពេលនោះ អ្នកផងបានអោយរហស្សនាមថា " អ្នកជើងឌីតបារី "
អីលូរនេះបែរជាមានសក់ស្កូវព្រោង ។ ភាពស្នមស្នាំង និង ទឹកមុខស្លេកស្លាក់
របស់ពួកគេបានបង្ហាញនូវស្ថានភាពមួយផ្ទុយពីសំដីរបស់ពួកគេ ។

ក្រោយមកទៀត យើងបានដឹងថា មិត្ត យាវ និង ស្កូវវង្ស ស្លាប់បាត់
ទៅហើយ ។ ខុសជាអ្នកវាយវ៉ាប់រឿងប្រាប់ពួកយើង :

- ពួកយើងបានសែងយាវ ដើរ ប្រាំ ថ្ងៃ ប្រាំ យប់ ទើបបានទៅដល់
ពេទ្យ ប៉ុន្តែវាយឺតហួសពេលទៅហើយ ។ នេះភាគគ្រុនចាញ់ ...

- គ្រុនចាញ់មែន ? មិនមែនទេអ្វី ? ពួកនោះដាក់គីនីន និងថ្នាំផ្សេងៗ

ទៀតមកជាមួយខ្លួនច្រើនសឹងអី ...

- អញ្ចឹងហើយ តែពេលមកដល់នោះ យើងបានជូនអង្គការទាំង
អស់ទៅ ។

រួចចុះពួកអ្នកឯទៀត ?

- អត់មានដំណឹងអ្វីទាំងអស់ ។ គ្មានអ្នកណាដឹងថាពួកនោះនៅឯណា
ទេ ។

នៅថ្ងៃសៅរ៍ចុងខែមករា ពេលទៅដល់កន្លែងជួបជុំគ្នាដើម្បីធ្វើ ពល
កម្ម ខ្ញុំប្រទះឃើញក្មេងស្រីម្នាក់នៅតែឯង ហាក់ដូចជាបែកវង់ ។ ក្មេងស្រីនេះ
ស្លៀកខោវែង និង ពាក់អាវខ្សែវ ហើយមានសក់រាងវែងបន្តិចបើច្របនឹង

ទំលាប់បដិវត្ត ។

- នោះគឺស្រីចិនណា ។

ពួកគេនិយាយគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ភាព ដែលដឹងរឿងរ៉ាវទាំងអស់នោះបាន
លបឱ្យបង្អាក់ត្រចៀកខ្ញុំថា :

- នេះ គឺជានារីខ្មែរមកពីប៉េកាំងទេ ។

គឺនាង សេង ដែលកើតនៅកម្ពុជា និង ដែលបានចេញពីប្រទេស
តាំងពីនៅតូចម្ល៉េះ ។ នាងបានទៅរៀននៅ ឯ ប្រទេសចិន ។ ឪពុកនាងដែល
បានស្លាប់កាលពីសម័យសង្គ្រាម ឯករាជ្យគឺជាកម្មាភិបាលដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ម្នាក់ ។
ម្តាយនិងបងស្រីមិត្ត សេង បាន ចូលស្រុកតាំងពីឆ្នាំ ១៩៧៣ ម្ល៉េះ ។ ចំនែកឯ
សេង នាងទើបតែមកដល់ហើយ នាងមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ដោយមិន
ឃើញគ្រួសារនាងមកទទួលនាង ។ នាងតែងតែទន្ទេញថា :

- ខ្ញុំត្រូវជួបម៉ែ អីលូរណឹងណា !

នាងរក្សិដោយភាពតក់ប្រហល់ ជូនដើប ជូនអង្គុយ និងគងជើងម្តង
ខាងនេះម្តងខាងនោះ ។ ដើម្បីកុំអោយគេវាយតំលៃមិនល្អចំពោះនាង ខ្ញុំក៏បាន
ប្រាប់ទៅសេង :

- អង្គុយគងជើងគឺជាទំលាប់អ្នកក្រុង ហើយនេះគេវាយតំលៃថាប្រតិ
កិរិយាហើយណា ។

សេង ភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ហើយហាក់ដូចជាមិនយល់នូវសំដីរបស់ខ្ញុំ

ផង ខ្ញុំក៏ពន្យល់បន្ថែម :

- មិត្តដឹងទេ បដិវត្តន៍ខ្មែរចង់ធ្វើអោយខ្លាំងជាងបដិវត្តន៍ចិនទៅទៀត

ណា ។

លីសំដីនេះ សេង ឡើងញោចខ្លួន :

- មិនអាចទៅជាយ៉ាងណឹងបានទេ !

សេង ត្រូវគេអោយឈ្មោះថា មិត្ត សារ។ នាងត្រូវគេបញ្ជូនក្នុងក្រុម
វិរុះ ។

ការងារវិរុះ គឺសំដៅតិរិមតំរង់គេហស្ថានស្តុកស្តម្ភ និងប្រណិតអោយ
បានស្របទៅតាមនិយាមបដិវត្ត ពោលគឺនៅក្នុងផ្ទះទុកតែសង្ហារឹម អប្បបរិមា
ពោលគឺតុមួយ ត្រែមួយដោយគ្មានពួក និង កៅអីខ្លះដោយគ្មាន ពួកដែរ ។

អីវ៉ែអីវ៉ាន់ដែលមានផលប្រយោជន៍សំរាប់ សមូហភាព ដូចជាចាន
ក្បាន សំលៀកបំពាក់-ល- ត្រូវគេបញ្ជូនទៅទុកក្នុងឃ្នាំងមួយ ហើយរបស់របរ
ក្រៅពីនេះដូចជាផ្ទាំងគំនូរ តុ ទូតាំង គ្រឿងសិល្បៈ សៀវភៅ -ល- ត្រូវគេ
ត្រវែងតាមបង្អួចទៅលើឡានកាំម៉ុងដែលនៅពេលពេញហើយ បើកយកទៅ
ចាក់ចោលលើទីលានចាក់សំរាមមួយ ។

ខ្ញុំសែនស្រឡាញ់ សារ ។ នាងតែងតែមកលេងខ្ញុំជាញឹកញាប់ហើយ
យើងតែងនិយាយគ្នាអស់ពីពោះអស់ពីពុម្ព ។ នាងចាត់ខ្ញុំជាបងស្រីរបស់នាង ។
នាងតែងទៅលេងជាមួយកូនស្រីទាំងពីររបស់ខ្ញុំ និងតែងតែនិទានរឿងព្រេង

ចិន ប្រាប់ពួកវា ។ ការមកលេងរបស់ សារ បាននាំមកអោយពួកយើងនូវដង្ហើម
យុវវ័យ និង ក្តីរីករាយមួយដែរ ។

ក្នុងការស្វែងយល់ពីអ្វីដែលខ្លួនបានជួប សារ បានសាកល្បងធ្វើការ
ប្រៀបធៀបជាមួយនិង ចិន ។ ប៉ុន្តែភាពតឹងតែង និង វិន័យរបស់ពួកខ្មែរ
ក្រហមគ្មានអ្នកណាស្នើឡើយ ។

ក្រោយពី សារ មកដល់បានបន្តិច រីនិង ភាព បានចាកចេញពី ២១ ។
រី បានការអនុញ្ញាតអោយទៅនៅជាមួយកូនៗ ឯភាព វិញត្រូវគេបញ្ជូនទៅធ្វើ
ការនៅមន្ទីរពេទ្យ ស្របតាមសមត្ថកិច្ចរបស់នាង ។ ពេលនោះអ្នកផងតែងតែ
និយាយនៅចំពោះមុខខ្ញុំថា :

- រីនិង ភាព សុទ្ធតែជាសមាសភាពល្អ ។ ទាំងពីរ នាក់មានកិរិតភ្នាក់
រលឹកបដិវត្តល្អសក្តិសមនឹងអង្គការ ព្រោះតែអញ្ចឹងហើយបានជាអង្គការប្រគល់
ការកិច្ចសំខាន់នោះណា ។

ជាមួយនឹងការច្រូតកាត់ថ្មី ដំណាក់កាលក្រោយសង្គ្រាមដ៏សំខាន់មួយ ត្រូវបានឆ្លងកាត់ ប៉ុន្តែបញ្ហាសន្តិសុខនៅតែមានទាំងស្រុងនៅឡើយ។ ជាញឹកញាប់ ពួកយុទ្ធជន យុទ្ធនារីតែងលួចខ្សឹបខ្សៀវពីរឿងចាប់ចងដែលបានប្រព្រឹត្តទៅ និងរឿងផ្ទុះអាវុធនៅពេលយប់ក៏ដូចជានៅពេលថ្ងៃនៅតាមសង្កាត់នានា។

ក្រោយពីពេលជំលៀសមក គេក៏បានធ្វើការនែកនេរគ្រប់កៀនកោះនៃទីក្រុងភ្នំពេញ ដើម្បីស្វែងរកពួកអ្នកចេសក្បាលរឹង។ ប៉ុន្មានអាទិត្យក្រោយថ្ងៃរំដោះ គេនៅរកឃើញពួកនេះ ពួននៅតាមកន្លោះកន្លៀតដែលពួកនេះបានលាក់ស្បៀងទុកគុរនៅឡើយ។ អ្វីដែលធ្វើអោយយុវជននេះសើចសប្បាយគឺ គ្រង់ប្រការដែលគេឃើញជនរួមជាតិគេមានសាច់ឡើងស ដោយមិនបានត្រូវថ្ងៃ។

នៅពីក្រោយរឿងទាំងនេះ គេកាត់ស្មានពី " ដៃពួកចក្រពត្តិនិយម អាមេរិច និងបរិវារដែលមានឧបាយកលចង់ផ្តល់រំលឹរដ្ឋអំនាចថ្មី " ។ ដោយយ៉ាងនេះហើយ ទើបគេបានយល់ថាជាការចាំបាច់ដែលត្រូវយាមយប់ៗ។

យប់មួយសួរផ្ទះយ៉ាងខ្លាំងមួយបានកន្ត្រាក់ខ្ញុំអោយភ្ញាក់ពីដំណេក។ រួចលឺសួរផ្ទះជាលើកទី ពីរ ទៀត។ សួរនៅជិតបង្កើយតែម្តង។ ខ្ញុំងើបអង្គុយលើគ្រែ ខំទប់ដង្ហើម ហើយស្វែងកាត់ស្មានពីភាពស្ងាត់ស្ងន់ដែលកើតមានឡើងជាថ្មីវិញនោះ។ តើត្រូវពូនរឺត្រូវរត់ ? នៅជិតខ្ញុំក្មេងៗ កំរើកព្រុសព្រាស។

- កុំកំរើក- ឪពុកវាខ្សឹបប្រាប់ពួកវា។

ក្នុងបរិយាកាសនៃការតក់ស្លុក និងការស្លាប់ដែលគ្របដណ្តប់យើង មួយរំពេចយ៉ាងនេះ មួយរំនាទី ១ ហាក់ដូចជាមិនចេះផុតសោះ។ បេះដូងខ្ញុំឡើងរណ្តំ រហូតដល់ធ្វើអោយខ្ញុំចុក។ ខ្ញុំចេះតែអង្គុយចាំហើយលើកត្រចៀកចាំផ្ទៀងស្តាប់។ បន្ទាប់មកលឺសួរសំលេងនៅក្នុងផ្ទះ។ ក្បាលខ្ញុំឡើងលាន់ដឹង។ រួចចុះបើយើងត្រូវគេវាយលុកទៅ ? សួរជើងកាន់តែខិតចូលជិតឡើងៗ រួចបន្ទាប់មកលឺសួរគោះទ្វារថ្មម ១ :

- ស៊ីភ្លើង មាន " សភាពការណ៍ " ហើយ មក!

បងស៊ីភ្លើង ក៏ចេញទៅ រួចបន្តិចមកក៏ត្រលប់មកវិញ។ គាត់នាំខ្ញុំទៅឯរានហាល។ នៅទីនោះ មានមនុស្សជាច្រើននាក់កំពុងនៅជុំ ១ គ្នាហើយសំលឹងមើលទៅចុងម្ខាងនៃសួនច្បារ។ នៅទីនោះក្បែរអង្គង់ដែលពួកយើងតែងតែទៅដងទឹកស្រោចបន្លែ ហើយដែលត្រូវបំភ្លឺដោយចង្កៀងដ៏ភ្លឺច្បាច់នោះ មានមនុស្សម្នាក់ខ្លួនទទេ នៅដេកដួលស្លូកស្លឹង។ មនុស្សនោះមានរបូសនៅឯជើង។ ជុំវិញមនុស្សនេះ មានស្រមោលមនុស្សជាច្រើន ប៉ុន្តែហាក់ដូចជាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ហ៊ានចូលជិតសោះឡើយ ប្រហែលពួកគេខ្លាចជននោះមានលាក់អាវុធហើយមើលទៅ។ ពួកគេនិយាយ ថាត្រូវតែរង់ចាំថ្ងៃរះ ដើម្បីសួរចំលើយមនុស្សនេះ។

ការអធិប្បាយចេះតែប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងផុសផុល :

- វាបោះអាវុធហើយ! (អ្នកម្នាក់និយាយ) ត្រូវតែរកអាវុធហើយ!

អោយឃើញ ។ វាច្បាស់ជាមានសារអីមិនខានទេ ។

- ក្រែងវាចង់ដាក់ថ្នាំបំបាត់ទឹកទេអ្វី ?

- វាច្បាស់ជាមានគ្នាហើយ បើរកអារម្មណ៍ឃើញអញ្ចឹងនោះ ។

- យីអានេះធាតុសំបើមហើយ ! ខ្លាំងវាបំប៉នគ្នាវាណាស់ណា !

- ខ្លាំងតែវាបញ្ជូន វា បញ្ជូនមក ពីរនាក់ជានិច្ច ។ ច្បាស់ណាស់អាមួយទៀតកំពុងតែលូតលាស់ឡើយហើយ ។ តិចណាវាមានគ្នាច្រើនទៅ? នែប្រយ័ត្នប្រយ័ត្ន ២១ វីយ !

រួចស្រាប់តែអ្នកម្នាក់ងាកមករកខ្ញុំ :

- ដល់ចូលទៅ ! កុំអោយគេឃើញមិត្តងង !

ក្រោយពីថ្ងៃរះហើយក្តី អ្នករបួសក៏នៅតែដេកស្ងួតលើកន្លែងដដែល ។ ជននោះប្តូរឈាមអស់យ៉ាងច្រើន ហើយនៅប្រកាច់រមួលស្លូឈាម ទាំងពាក់កណ្តាលវិញ្ញាណ ។

ទិដ្ឋភាពនៃយុវបុរសដែល ប្រឹងរើបំរះតស៊ូនិងសេចក្តីស្លាប់ក្នុងចំនោម រង្វង់មនុស្សដែលប្រកាន់អាកប្បកិរិយាជាសត្រូវយ៉ាងនេះ គឺមិនអាចទ្រាំទ្រ មើលបានឡើយ ។

ណាន ក៏ទទួលខុសត្រូវព្យាបាលយុវជននេះ ក្នុងពេលដែលមិត្ត យីម ក្នុងនាមបងៗ និងអង្គការ * បានកោះអង្គប្រជុំមួយ ដើម្បីអបអរសាទរ " វីរ បុរស ដែលមានស្មារតីប្រុងប្រយ័ត្នបដិវត្ត ហើយបានសំពងខ្លាំងយ៉ាងដំណំ

និងធ្វើអោយបរាជ័យនូវឧបាយកលខ្លាំង " ។ ឯអ្នករបួសត្រូវគេដឹកទៅមន្ទីរពេទ្យទាំងលែងដឹងខ្លួន ទៅហើយ ។ លុះប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ពេលខ្ញុំសួរទៅណាន ថាតើយុវជននោះទៅជាយ៉ាងណា នាងបែរជាពង្វាងសំនួរខ្ញុំទៅវិញ ។ ទាល់តែយូរក្រោយមកទៀតតាមការចែងនៃការជំរុញការងារប៉ុន្មាននោះទើបខ្ញុំដឹងបានថា " ខ្លាំងដ៏គួរអោយខ្លាច " នោះគ្មានអ្នកណាប្រោសពីយុវយុទ្ធជនផ្នែកមន្ទីរពិសោធន៍ថ្នាំក្បែរនេះ ដែលជាសមាសភាពល្អម្នាក់ ហើយដែលនៅពេលមមើមមាយបណ្តាលមកពីគ្រុនចាញ់នោះ បានចេញដើរដោយមិនដឹងខ្លួនពីបន្ទប់របស់ខ្លួនដោយស្លៀកតែខោប៉ុននោះ ។ ហើយយុវជននោះក៏ត្រូវគេសំលាប់ទៅ ។

ពេលវេលាព្រឹកៗ ហាក់ដូចជាវែងដល់ហើយ ឯថ្ងៃរសៀលដូចជាដើរទ្រុយៗ រួចដល់ពេលល្ងាចគ្រប់ៗ គ្នាត្រូវប្រជុំ ។ ខ្ញុំសែនអង្វរកជាពន់ពេក ។ បន្តិចម្តងៗ ឥទ្ធិពលនៃការប្លែកទឹកប្លែកដីក៏រលាយរលីបៗ សំលេងខ្លួននៃសុន្ទរកថាដ៏ពិរោះៗ ក៏រលាយបាត់ហើយបន្ទាល់នៅតែតថភាព ។ នោះគឺជាជីវិតដែលកាន់តែយ៉ាប់ទៅៗ រវាងរោងបាយ ស្លូបនៃនឹងបន្ទប់របស់ខ្ញុំ ។ ពិភពទាំងមូលរបស់ខ្ញុំ ត្រូវរុញផ្តុំមកនៅក្នុងរង្វង់ប្រហែល ៥០ ម៉ែត ហើយដែលពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ខ្ញុំជួបប្រទះតែមុខមនុស្សដដែលៗ តែប៉ុននោះ ។

កង្វះម្ហូបអាហារបានកករយកថាមពលរបស់ខ្ញុំ។ សកម្មភាពតាមផ្លូវ
កាយរហូតដល់ទាំងការគិតគូររបស់ខ្ញុំទៀតសោតបានថមថយចុះហើយ ។ ខ្ញុំ
ចេះតែទោរទន់ទៅ ជួនកាលដល់ភ្នែកម្តងៗ ថែមទៀតផង ។

ណារន និង សុខា លេង និងរត់ទៅនេះទៅនោះយ៉ាងគួរអោយ
ស្រលាញ់ ប៉ុន្តែទាំងពួកវាទាំងខ្លួនខ្ញុំ ភាពរស់រវើកនោះបានថមថយចុះច្រើន
ណាស់ទៅហើយ។ កូនៗ ខ្ញុំវានាមដាក់គ្រែ ហើយនេះជាសញ្ញាមួយមិនចេះ
ច្រលំឡើយ ពោលគឺជាសញ្ញានៃកង្វះគុណភាពផ្នែកអារម្មណ៍យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ
មួយ ។

ពួក " ពូៗ " និង " មីងៗ " ដែលណារន និងសុខា តែងហៅ
មនុស្សជំទង់ តាមរបៀបប្រពៃណីខ្មែរនោះ ជាញឹកញយតែងយកមកអោយពួក
វាទូរ " ផ្លែទឹកដោះ " " ផ្លែជំពូ " រឺ " សាក " ដែលពួកគេបេះនៅ
ពេលធ្វើដំនើរក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញនោះ ។ ពួកគេតែងពោលថា " អោយ
ក្មេងៗ " ។ ខ្ញុំតែងពេញចិត្តលើរបៀបអោយរបស់ពួកគេ គឺជារបៀបអោយ
បែបសាមញ្ញ និងគ្មានទាមទារអ្វីវិញឡើយ ។

ក្នុងចំនោមពួក " ពូៗ " មានមិត្តទន់ដែលនៅក្នុងក្រសួងការបរទេស
នោះ ជួនកាលបានដាក់ណារន ខុបកង់ទៅកន្លែងរោងបាយនៃផ្ទះភ្ញៀវ ដើម្បី
ណារន ញាត់ស្តួរគ្រាប់ពេញហោប៉ៅមកវិញ ។ នៅក្នុងខ្លួនណារន ខ្ញុំមើល
ឃើញនូវនិស្ស័យរពិស័ស្មៅចាក់ជើងរបស់ខ្ញុំ ។ ណារន កាត់បានដូចមកខ្ញុំ

ណាស់ អញ្ចឹងហើយទើបគេតែងធ្វើការកាត់សំគាល់យ៉ាងជួរចត់មកខ្ញុំ :
- សុខា ជាក្មេងល្អ វាដូចជាឪពុកវា វាជាខ្មែរមែន ។ ឯណារន វិញ
គឺបារាំងតែម្តង - នេះជាសំដីដែលគេតែងតែនិយាយ ។

នៅក្នុងសហគមន៍ខ្មែរ ខ្ញុំស្ថិតនៅជារត់ចំលែកជានិច្ច ។ ពួកកម្មាភិបាល
ថ្នាក់ក្រោមៗ ដែលខ្ញុំធ្វើការជាមួយ តែងតែនិយាយដើមអាក្រក់ពីខ្ញុំទាំងគ្រប់
ហើយបងស្រីភ្ញឺតែងតែត្រូវគេរិះគន់ជាចំហតែព្យាយ ព្រោះតែកំហុសរបស់ខ្ញុំ ។
ជានិច្ចកាលគាត់តែងតែរិះគន់ដាក់ខ្ញុំថា :

- ព្រោះតែអូនឯង បងត្រូវលេបគ្រួសលេបថ្មជាប់ !
ហើយពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ វត្តមានរបស់ខ្ញុំកាន់តែធ្វើអោយគាត់
ពិបាកទ្រាំទ្រឡើងៗ ។ យូរៗទៅដោយធុញទ្រាន់នឹងស្ថានភាពនេះ និងម្យ៉ាង
ដើម្បីកុំអោយគេស្តីបន្ទោសតែគាត់ព្រោះតែខ្ញុំ ខ្ញុំក៏បានសំរេចបែកបន្ទប់គ្នា ។
នៅឯជាន់ផ្ទាល់ដី មាននៅសល់បន្ទប់តូចមួយដោយគ្មានអ្នកណាចង់ទៅនៅ
ព្រោះវានៅចម្លែង ពោលគឺស្ថិតនៅចំការវាយលុកដោយថាហេតុនៃពួកកុំម៉ង់ដូ
ណាមួយ ។ បន្ទប់នេះមិនដល់ ដប់ ម៉ែតការផង ប៉ុន្តែក៏ល្អមខ្ញុំនៅជាមួយ
កូនស្រីទាំងពីរ បាន ។ ខ្ញុំប្រមែប្រមូល តុ ទូ បន្តិចបន្តួច ហើយក៏រៀបជាបន្ទប់

មួយយ៉ាងសមសួន ។

ល្ងាចមួយពេលដែលខ្ញុំដើរកំសាន្តបន្តិច ស្រាប់តែខ្ញុំឃើញនៅពីក្រោយ ផ្ទះមានសំនាញ់នោះនូវជំនួបជំនុំដ៏ស្ងាត់ស្ងៀមមួយ ។ ពេលខ្ញុំចូលទៅជិតខ្ញុំក៏ ឃើញពួកបងៗ ពួកអ្នកនៅមន្ទីរ និងពួកប្រធានក្រុមនាំគ្នាអង្គុយចោងហោង ជុំវិញនារីម្នាក់ ដែលកំពុងធ្វើសុន្ទរកថាមួយទៅកាន់ពួកគេដោយទាំងអង្គុយនៅ លើទោង ។ ខ្ញុំធ្វើកំប្រោនៗ ហើយចាំស្តាប់គេដែរ ។ នារីនោះនិយាយ :

- បដិវត្តន៍យើងលើសបដិវត្តន៍វៀតណាមទៅទៀត ។ មូលហេតុ នៃជ័យជំនះយើងគឺការដៀល្យសេចក្តីពីភ្នំពេញ ការបិទលុយ និងរបបសមូហ ភាពនេះឯង ។

- មែន អង្គការឈ្លាសវៃណាស់-អ្នកម្នាក់បន្តឡើង-នៅក្នុងប្រទេស យើងគ្មានបញ្ហាអ្វីទៀតទេ ។

- ពួកវៀតណាមនេះ ទាល់ងាប់ក៏មិនបានជោគជ័យដែរ- អ្នកម្នាក់ ទៀតនិយាយ-អីលូវនេះពួកវាចង់ធ្វើតាមយើង ហើយបញ្ជូនអ្នកក្រុងទៅជន បទតែនេះវាហួសពេលទៅហើយ !

- ពួកវាគ្មានអីស៊ីទេ !
- ពួកវាមិនធ្វើពលកម្មទេ !
- ពួកវាខ្ជិលច្រអូសណាស់ !

ដោយមានសាច់មាំមាំ ក្នុងអាយុប្រហែល ៤០ ប្រកបដោយអារវៀង

ដែលពាក់យ៉ាងណាដើម្បីបញ្ចេញអារវ័យ អំពោះភ្នំផ្នែកដ៏ល្អមួយពីក្នុងផងនោះ ស្ត្រីនោះហាក់ដូចជាសប្បាយចិត្តក្រៃលែង ។ នារីនោះអង្គុយយោកយោងបែប វ៉ាហ្វី នៅកណ្តាលសាធារណជនរបស់ខ្លួន ។ រំពេចនោះគាត់ក៏យកដៃម្ខាងស្រវ៉ា ចាប់យកទារកម្នាក់ដែលកំពុងលេងក្បែរខ្លួន ឯដៃម្ខាងទៀតទាញដោះចេញ ដើម្បីបំបៅ ។

- អ្នកណាគេហឹង ? - ខ្ញុំសួរទៅអ្នកអង្គុយជិតខ្ញុំ ។
- ស្ងួត ! តិចៗ - គេឆ្លើយមកខ្លីវិញ- គឺមិត្ត រឿន ជាកម្មាភិបាលថ្នាក់ លើរបស់អង្គការ * ណា !

គឺនៅក្នុងចំនោមពួកបងៗ នៃ ប១ នេះហើយដែលគេត្រូវរើសសំរាប់ ជាឯកអគ្គរដ្ឋទូតជំនាន់ទី ១ នោះ ។ មិត្ត រឿន និង មេឡីន ត្រូវទៅចិន យ៉ូមី និង មិន ទៅឡាវ ជាង និង ទូចទៅវៀតណាម យ៉ែម និងប្រពន្ធទៅកូរេ ។ ទាំងអស់គ្នា សុទ្ធតែទុកកូនៗ នៅក្នុងស្រុកទាំងអស់ ហើយនេះបាននាំអោយអ្នកផងកោត សរសើរគ្រប់ៗគ្នា ។ ពួកគេនិយាយថា :

- ពួកយើងទុកចិត្តអង្គការ * ទាំងស្រុង ។ អង្គការជាម៉ែយើងខ្ញុំ ! អង្គការជាម៉ែរបស់កូនយើងខ្ញុំផងដែរ ។

ក្នុងពេលនោះសៀង អាន, ដួង សំអុល, សារិននាកព្រមទាំងប្រពន្ធៗ
ដែលសុទ្ធតែវេជនយោបាយជាន់ខ្ពស់សម័យសីហនុ រួមទាំង គូច ខាំឡើន និង
វណ្ណា ផងត្រូវគេហៅអោយវិលមក ២១ វិញ ក្រោយពីនៅឯមូលដ្ឋានមួយរយៈ
ខ្លី និង ការវាយតម្លៃថាបានគ្រប់គ្រាន់មក ។

ការចេញដំណើរនៃឯកអគ្គរដ្ឋទូតថ្មី បានប្រព្រឹត្តទៅស្របពេលគ្នានឹង
ការហៅអោយចូលស្រុកវិញនូវពួកអ្នកការទូតកាលពីសម័យមុន ។ ទាំងអស់គ្នា
ត្រូវគេប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងកន្លែងមួយជាសំងាត់ លើកលែងតែមិត្ត ម៉ុដ ប្រពន្ធ
លេខាធិការស្ថានទូតនៅប៉េកាំងដែលត្រូវមក ២១ ។ ម៉ុដ មានកូនមួយអាយុ
៦ ឆ្នាំ មួយទៀត ៦ ខែ ហើយកំពុងពរពោះមួយទៀត ។ ម្តាយរបស់ម៉ុដ
ដែលជាប់ ខ្សែខាងគ្រួសារស៊ីសុវត្ថិ បានចូលព្រៃធ្វើការតស៊ូចាប់តាំងពីពេល
ចាប់ផ្តើម សង្គ្រាមម៉្លេះ ។

មនុស្សច្រើនគ្នាបានរអ៊ូរទាំចំពោះវត្តមានមនុស្សដែលមានសាច់ឈាម
ស្តេចនៅ ២១ នេះ ។ ពួក " កម្មាភិបាលតាំងពីដំបូងទី " សុទ្ធតែស្រែកឃ្លាន
សងគំនុំរបស់ពួកគេណាស់ ។ ពួកគេនាំគ្នានិយាយចំអកពីជោគវាសនារបស់អ្នក
ការទូតចាស់យ៉ាងចាស់ដែរ ។

- ពួកវាវស់នៅសុខស្រួល ពេលដែលពួកឯងដេកហាលវាល អីល្អៗនេះ
ដល់វេនពួកវាលំបាកម្តង ។

- ពួកវាស៊ីបុរសុទ្ធតែម្ហូបឆ្មាញ ពេលពួកឯងស៊ីអត់ស៊ីឃ្លាន អីល្អៗនេះ

ដូរតម្កល់ ។

- ពួកវាមិនចេះកាន់ចប មិនចេះដៃដៃកោលមួយប៊ុក ចំជាល្អមើល
ហើយ ! អោយពួកវារៀនសូត្រម្តង !

ម៉ុដ ត្រូវគេអោយទៅរស់នៅជាន់ទីមួយ នៃភូមិគ្រឹះមួយដែលនៅពី
មុខទីធ្លាយាយធ្មើន ។ ដូចជានៅកន្លែងឯទៀត ១ ដែរ តុទូតាំងមានយ៉ាងតិច
បំផុត ។ ម៉ុដ ត្អូញត្អែតពីលក្ខណៈសំភារៈដែលគេអោយខ្លួនហើយបានធ្វើការតវ៉ាជា
ចំហ ប្រឆាំងនឹងរបបហូបចុកដែល ម៉ុដ យល់ថាមិនគ្រប់គ្រាន់ចំពោះកូនៗ
ហើយមិនសមស្របនឹងស្ថានភាពរបស់ខ្លួនផង ។ រួច ម៉ុដ ទាមទារឡានមួយ
ដើម្បីដើរកំសាន្ត . . . ជារួម ម៉ុដ វង្វេងស៊ឹងនៅចំពោះមុខវិសាលភាពនៃការ
ក្រលាបចាក់ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃយ៉ាងនេះ ។

លោកស្រី ដួង សំអុល តាមរយៈភាពអត់ធ្មត់មិនចេះរឹងស្មូតនិងគតិ
វិញ្ញ័យស្រគត់ស្រគំរបស់ខ្លួន បានខិតខំធ្វើយ៉ាងណាអោយ ម៉ុដ ទទួលនូវតថភាព
នេះ ប៉ុន្តែ ម៉ុដ នៅរឹងកំព្រឹសចំពោះពាក្យទូន្មានទាំងនេះ ។ ថ្ងៃមួយ ម៉ុដ បានទៅ
ផ្ទះមួយនៅជិតនោះដែលជាកន្លែងដែល ម៉ុដ បានរៀបការកាលពីពេលមុន ។
ដោយរើកាយនៅក្នុងសំនល់ពីការលួចឆក់ជាបន្តបន្ទាប់នោះ ម៉ុដ រើសបាន
យ៉ាងថ្នាក់ថ្នមនូវកាបូបសំរាប់ពេលរាត្រីមួយ ហើយកាន់យកមកកន្លែងខ្លួន ។

ម៉ុដមិនដែលផ្អាកមាត់ក្នុងការនិទានពីភាពរុងរឿងនៃជីវិតខ្លួនពីសង្គម
ដើមឡើយ ។ ដល់ធ្វើយ៉ាងនេះ នាងក៏កាន់តែជ្រមុជភាពឯកោរបស់ខ្លួននៅក្នុង

ចំនោមពួកមនុស្សដែលតែងចាត់ទុកជាស្រេចដូចជាខ្លាំងប្រជាជនហើយនោះ
អោយកាន់តែធ្ងន់ថែមទៀត ។

វណ្ណា និងខ្ញុំតែងតែទៅជួបនិយាយជាមួយ ម៉ុដ ជាញឹកញយ ប៉ុន្តែ ម៉ុដ
នៅតែកញ្ជ្រោលក្នុងស្ថានភាពលិចលង់របស់ខ្លួន ហើយមិនព្រមស្រវាយកថ្នោល
ដែលពួកយើងហុចទៅអោយនាងសោះ ។

ថ្ងៃមួយ ម៉ុដ បានសរសេរសំបុត្រមួយទៅរដ្ឋាភិបាល ដើម្បីអង្វរករសុំ
អោយនាងចេញទៅក្រៅស្រុកវិញ ។ ដូចសុំភ្លើងពីយក្ស ។ ដល់អស់សង្ឃឹម
មែនទែន ម៉ុដ ក៏ហែងថានឹងលោតទំលាក់ខ្លួនតាមបង្អួច ប៉ុន្តែ ម៉ុដ បានត្រឹមតែ
ទទួលការចំអកអោយតែប៉ុននោះ ។

បន្តិចម្តងៗ ម៉ុដ កាន់តែលិចលង់ទៅៗ នៅក្នុងទុក្ខសោក ចំនែក
ឯពួកយើង ម្យ៉ាងដោយទាល់ចំនេះ ម្យ៉ាងដោយខ្លាចគេចោទថាស៊ីមត្រល់ និង
យោគយល់ យើងក៏បោះបង់នាងចោលទៅ ។

ការបោះឆ្នោតជ្រើសរើសសភាប្រជាជនជាលើកទីមួយ បានប្រព្រឹត្ត
ទៅនៅចុងខែមិនា ។ ការបោះឆ្នោតនេះ មិនបានបំផុសឡើងនូវការយកចិត្តទុក
ដាក់ប៉ុន្មានទេ ។ ក្នុងស្ថានភាពកម្ពុជាយ៉ាងណឹង គេមានតែដាក់សំនួរពីស្ថានភាព
បែបណា ដែលការបោះឆ្នោតបានប្រព្រឹត្តទៅតែប៉ុននោះ ។ បន្តិចក្រោយមក
គេក៏បានផ្សព្វផ្សាយដំណឹងពីការចូលនិវត្តន៍របស់ព្រះអង្គម្ចាស់ សីហនុ ព្រម
ទាំងសមាសភាពនៃរដ្ឋាភិបាលថ្មី ។ ពួកបងៗសប្បាយចិត្តពន់ពេកណាស់ ។

ពួកគេមានអារម្មណ៍ថា រដ្ឋអំណាចនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកគេហើយ ។ ខៀវ
សំផន ត្រូវអែបទៅម្តង ៦ ប៊ុល ៧៧ ដែលជាមនុស្សម្នាក់ ដែលគេមិន
ដែលស្គាល់ឈ្មោះសោះនោះ បានកាន់កាប់តួនាទី ទីមួយតែម្តង ។

នាដើមខែមេសា មានរៀបចំសិក្ខាសាលាមួយទៀតជា បី វគ្គទាក់ទិន
ដល់កិរិយានៃមនសិការមនោគមវិជ្ជារបស់សិក្ខាកាម ។ ខ្ញុំត្រូវគេដាក់ចេញ
ហើយនេះធ្វើអោយខ្ញុំមានការបារម្ភមិនតិចទេ ។ រាល់រយៈពេលសិក្ខាសាលា
ទាំងនេះ រមែងកត់សំគាល់នូវសន្ទុះថ្មីមួយដំហានទៀតលើភាពតានតឹងផ្នែក
មនោគមវិជ្ជា ។ ខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ថាមានភាពអវិចិត្តមួយកំពុងហ៊ុមព័ទ្ធខ្លួនខ្ញុំ ។
ខ្ញុំរមែងលឺពួកគេនិយាយថា :

- ក្នុងចំនោមពួកយើង មានភ្នាក់ងាររបស់សេអ៊ីអា និង របស់បារាំង
នៅបង្កប់ជាមួយណា ។

សំដីបែបនេះដែលពិតជាសំដៅលើរូបខ្ញុំនេះ គួរណាស់តែធ្វើអោយខ្ញុំ
អស់សំនើច ប៉ុន្តែស្ថិតក្នុងស្ថានភាពហៅហត់ទាំងកំលាំងនិងស្មារតីដូចរូបខ្ញុំនេះ
ខ្ញុំមានកង្វល់បារម្ភយកមែនទែនតែម្តង ។

ទោះជាខ្ញុំរស់មមាញឹកយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំតែងតែទុកកូនស្រីៗ
របស់ខ្ញុំអោយនៅជិតខ្ញុំដែរ ។ ពួកវាតែងតែធ្វើនេះធ្វើនោះមិនទំនេរដៃ ហើយ
មិនទាមទារអ្វីខ្លាំង និងក៏មិនដែលឈ្លោះគ្នាផងដែរ ។
ថ្ងៃមួយខ្ញុំរកបានកូនក្រមុំមួយ ហើយក្រោយពីខ្ញុំដេរសំលៀកបំពាក់

ខ្មៅបំពាក់វាហើយ ខ្ញុំក៏ប្រគល់អោយទៅកូនខ្ញុំ ។ ពួកវាលោតកញ្ជ្រោងដោយ
អំនរិករាយ ។ ពួកវាលេងមួយសន្ទុះ ហើយក៏បីចេញដើរទៅលេងក្រៅ ។ ខ្ញុំ
តាមសំលឹងមើលពួកវា ។ នៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ ៗ សែនរិករាយដោយឃើញពួកវាសែន
ស្អិត សែនសមច្រណឹង ថ្ងៃត្បិតតែមានកង្វះខាត និងការលំបាកយ៉ាងណាក្តី ។

រួចខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមបន្តការងារខ្ញុំទៅទៀត ស្រាប់តែលាន់លីសំលេងឡូ
ឡា ធ្វើអោយខ្ញុំងើបមុខឡើង ។ មិត្ត រឿន បាន ស្រវាចាប់កូនក្រមុំ ហើយ
លើកឡើងផុតពីដៃកូន ៗ ខ្ញុំ ដែលខំប្រឹងលើកកូនដៃ ដីតូច ៗ របស់វាដើម្បី
ដណ្តើមយកកូនក្រមុំនោះមកវិញ ។

- យី ! រួចមើលមើល ? ស៊ីអីលូវលេងកូនក្រមុំផង ? ដែលគេឃើញ
កូនកសិករលេងកូនក្រមុំទេ ?

រួចក្រុមអ្នកហែរហាមមិត្ត រឿន ក៏បន្តឡើងយ៉ាងរលោបរណឹប ។

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក គេក៏វិខ្ញុំតែពីរឿងកូនស្រីទាំងពីរ នេះឯង ។
គេចោទថាខ្ញុំជាម្តាយទំលើកូន និង អប់រំកូនតាមគោលការណ៍នាយទុន និង
មូលធននិយម ។ ពួកបង ៗ តែងសួរគ្រុកគោក ៗ នូវគំនិតរម្យដាក់ខ្ញុំថា :

- ក្មេង ៗ គឺជាក្រដាសសស្តាតដែលគេអាចផ្តិតអ្វីទៅតាមចំនង់ចិត្តគេ
បាន ។ បើគេទទួលការអប់រំបដិវត្ត គេនឹងក្លាយជាអ្នកបដិវត្ត ។ តែមិត្តឯង
ហែរ ជាផ្តិតទៅលើចរិតកូននូវទស្សនៈបារាំងទៅវិញ ។ មិត្តឯងធ្វើអោយកូនៗ
ក្លាយ ទៅជានាយទុន ដែលមានសតិអារម្មណ៍ចក្រពត្តិនិយម និងសើរើនិយម

ហើយ ។ មិត្តឯងនាំកូនខុសច្រន់ណាស់!
នៅទីបំផុតគេទាមទារអោយខ្ញុំប្រគល់កូនៗ អោយទៅមិត្ត លី ថែទាំ
នៅពេលថ្ងៃ ៗ ។ ខ្ញុំបានយល់ព្រមប្រគល់យ៉ាងស្មោះស័ក្រ ។ លី ធ្លាប់ថែទាំកូនៗ
របស់មិត្ត ខ្លីនិង មិត្ត រឿន យ៉ាងឈ្លាសវៃ ។ តាំងពីមុនម្ល៉េះ ខ្ញុំតែងសង្ឃឹមថា
លី អាចជួយមើលកូនខ្ញុំផងដែរ ។ ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះគេតែងឆ្លើយ
មកខ្លីព្យាបា គេមិនត្រូវលាយកន្លបជាមួយនឹងកន្សែងឡើយ ។ អញ្ចឹងហើយ
ទើបតែដល់ពេលនេះ បានខ្ញុំនាំកូន ៗ ទៅអោយមិត្ត លី ។

- លេងអោយសប្បាយចុះណាកូន ! ចាំល្ងាចជួបគ្នា ! - ខ្ញុំនិយាយទៅ
កាន់ពួកវា ។

ប៉ុន្តែនៅវេលាល្ងាច គេបានមកប្រាប់ខ្ញុំថា កូនស្រីទាំង ពីរ របស់ខ្ញុំវា
នៅសុខស្រួលជាមួយមិត្ត លី ហើយ ៗ ពួកវាចង់នៅសំរាកយប់នៅទីនោះ ។

ថ្ងៃបន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏ទៅមើលពួកវា ។ ពេញមួយព្រឹក ខ្ញុំក្រវែលចុះ
ឡើងៗ ដូចជា មេឃ្លាដែលបាត់កូនយ៉ាងនោះដែរ ។

រួចខ្ញុំក៏បានរកឃើញពួកវាកំពុងហូបត្រូចផ្លែមួយ ។

- កុមារ ៗ មានរបបពិសេស - លី និយាយមកកាន់ខ្ញុំ - អង្គការ * លើក
អោយនំប៉័ង ផ្លែឈើ ស្ករ ស្ករគ្រាប់ នំ ។ អង្គការគិតគូរពីសុខភាពកុមារៗ
ព្រោះអនាគតប្រទេសពឹងផ្អែកលើពួកគាត់នេះហើយ ។
ណារន និង សុខា កំពុងអង្គុយជាមួយក្មេងៗទៀត ។ វាទាំងពីរ នាក់

ក្រេបរសជាតិផ្លែឈើដំបូងបង្អស់តាំងពីយូរពេលណាស់មកហើយ ។ ពួកវាខាំ
ក្លែបក្លែងយ៉ាងថ្លម ហើយទុកវាយ៉ាងយូរនៅក្នុងមាត់ហាក់ដូចជាក្នុងពិធីគោរព
មួយអញ្ចឹង ។ ពួកវាទាំងពីរ នាក់មានក្រសែភ្នែកសំលឹងទៅក្នុងចំនោមកុមារៗ
ឯទៀតហើយពួកវាធ្វើជាមិនឃើញរូបខ្ញុំឡើយ ។

ខ្ញុំក៏វិលត្រលប់មកវិញយ៉ាងសោកសៅ ដោយនឹកគិតថាអង្គការ *
បានរកឃើញមធ្យោបាយមួយដ៏មានវិទ្យានុភាពដើម្បីក្តាប់កូនៗ របស់ខ្ញុំគឺម្ហូប ។
នៅ ពេលនោះស្រាប់តែមិត្ត រឿន មកជួបខ្ញុំនៅកណ្តាលផ្លូវតែម្តង :

- មីង ផល មិនត្រូវទៅជួបកូនស្រីមីងឯងគ្រប់ពេលអញ្ចឹងទេណា ។
នេះវាខានអង្គការណា! បើកូនមីង ផល ឯងមិនឃើញម្តាយទេ គាត់ក៏មិនយំ
ដែរ ។ នៅជាមួយអង្គការ * ពួកគាត់សុខសប្បាយជាង ទុកចិត្តទៅ ។

នៅពេលដែលសិក្ខាសាលារបស់ពួកគណៈៗ បញ្ចប់ហើយ ពួក
ប្រធានៗ ដែលទើបនឹងបំពេញដោយថាមពលថ្មីៗ និងប្រកបដោយមនសិការ
ចំពោះការទទួលខុសត្រូវ ក៏ដូចជាក្នុងកង្វល់ដើម្បីបង្កើនប្រសិទ្ធភាពរបស់ខ្លួន
នោះ ក៏ បានរៀបចំអង្គការទាំងមូលឡើងវិញ ។ ហើយព្រោះតែអញ្ចឹងហើយ
ទើបក្រុមកុមារត្រូវទៅនៅទល់មុខកន្លែងរស់នៅរបស់ខ្ញុំវិញ គឺនៅក្នុងភូមិត្រិះ
មួយនៅម្ខាងផ្លូវ ។ ដល់អញ្ចឹងទោះបីជាកូនស្រីៗ របស់ខ្ញុំត្រូវគោរពវិន័យ ដោយ
យូរៗ ទើបមកលេងខ្ញុំម្តងក្តី ក៏ខ្ញុំមានសុភមង្គលផងដែរ ក្នុងការដែលបានឃើញ
ពួកវា និងបានលឺពួកវាលេងនោះ ។

សហគមន៍កុមារបន្តិចក្រោយមក ក៏បានកើនឡើងលើសពី ដប់នាក់ ។
លី ទទួលមើលក្មេងៗ យ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ។ គេមិនដែលលឺក្មេងស្រែក រឺ
ក្មេងយំ រឺ ឈ្លោះគ្នាមួយដងណាឡើយ ។ ក្នុងចំនោមកុមារៗមានស្មារតីសាមគ្គី
មួយដ៏សែនអស្ចារ្យ ។

មិត្ត លី ទទួលទាំងសព្វទាំងគ្រប់ តាំងពីក្រណាត់ខោអាវ ភ្នួតទឹក
លុបលាងក្មេង និងនាំក្មេងទៅរោងបាយ ។ ក្នុងពេលមុជទឹកក្មេងៗ ស្រាត
ខោអាវ ហើយដាក់ខោអាវក្រខ្លក់ទៅមួយចំហៀង រួចរើសបន្លាស់ថ្មីទុក បន្ទាប់
មកក៏ដើរជាជួរពីមុខមិត្ត លី ដែលដុសសាប៊ូពួកវាដោយកាយវិការរបស់ស្រី
និងច្បាស់លាស់ ។ ក្មេងៗ លើកដៃរួចបែរត្រចៀកម្ខាងម្ខាង រួចក៏អង្គុយចោង
ហោង ដើម្បីអោយមិត្ត លី យកមេដឹងដុសចង្កែកក្នុងតាមរបៀបមួយយ៉ាង
ពិសេស ។ ពេលចេញពីអាងទឹកពួកក្មេងគ្រល់ខ្លួននឹងក្រមា ហើយសើចេញញឹម
ព្រាយបង្ហាញធ្មេញព្រៃស្អិត ៗ សក្យសដោយអំនររីករាយនឹងបានស្អាតបាត
ស្រលះមុខមាត់និងស្រួលខ្លួន ។

នារីលាថ្ងៃត្រង់មួយ ណារន បានមករកខ្ញុំ ។ វាអង្គុយហើយទាញ
ដៃខ្ញុំយកទៅអង្អែល ។ ខ្ញុំសែនរំភើបចិត្តចំពោះកាយវិការផ្នែកផ្លូវនេះ ។ ខ្ញុំចង់
រកាប៊ីតវានៅក្នុងដៃទាំងទ្វេរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែពេលនោះស្រាប់តែ ណារន សួរខ្ញុំ
ឡើង :

- ហេតុអ្វីបានជាម៉ែមានសាច់សអញ្ចឹង ? ហេតុអ្វីបានជាម៉ែមាន

ច្រមុះស្រួចអញ្ចឹងអ្នះ ?

ខ្ញុំភ្ញាក់ដូចគេកន្ត្រាក់ *ណាររន* បន្តទៀត :

- ហេតុអ្វីបានជាម៉ែមិនដូចគេឯងអញ្ចឹង ?

រួចវាក៏រត់គេចេញពីខ្ញុំទៅបាត់ ។

គិតមកដល់អីលូវនេះ គឺខ្ញុំរស់នៅក្នុងភ្នំពេញជាង ៦ ខែ ហើយ ។
ខ្ញុំនៅ តែមិនទាន់ដឹងថាអង្គការ * មានបំណងយ៉ាងណាលើរូបខ្ញុំសោះ ។
ខ្ញុំមាន អារម្មណ៍ថាខ្លួនខ្ញុំគឺជានិមិត្តរូបសំរាប់ប្រើប្រាស់បានច្រើនបែប ។ ខ្ញុំអាច
ជាតំណាង មូលធននិយម និងចក្រពត្តិនិយមក៏បាន រឺ ផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំអាចជារូប
ភាពនៃវីរនារីអន្តរជាតិនិយម ត្រៀមខ្លួនជានិច្ចធ្វើពលិកម្មគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បី
បុព្វហេតុ របស់បដិវត្តន៍ក៏បាន

ថ្ងៃមួយខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់បង *ស៊ីគ្រីស* ថា :

-អីលូវនេះបើជីវភាពនយោបាយរីកលូតលាស់វិញហើយ រួចពួកទូតក៏
បានមករស់នៅក្នុងភ្នំពេញ មតិអន្តរជាតិក៏យកចិត្តទុកដាក់ពីជោគវាសនារបស់
កម្ពុជា ហេតុអ្វីក៏មិនចេញផ្សាយព្រឹត្តិប័ត្រព័ត៌មានជាភាសាបរទេសមួយ ?

ដោយឃើញគាត់អេះអុញមុននឹងឆ្លើយ ខ្ញុំក៏បន្តថែមទៀត :

- អាហ្វឿងនេះ គ្រាន់យកដំណឹងមួយចំនួនដែលផ្សាយក្នុងប្រទេសនេះ
យកមកចកប្រែទៅវាគ្រប់គ្រាន់ទៅហើយ ។

គាត់សាកល្បងនិយាយអោយខ្ញុំលះបង់គំនិតនេះ ។ ខ្ញុំនៅតែចចេស ។
នៅទីបំផុតគាត់ត្រូវបង្ខំចិត្តព្រមតាម ប៉ុន្តែដោយមានលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនផង
ដែរ ។

ចាប់ពីព្រឹកស្អែកឡើងទៅ ខ្ញុំថតចំលងការផ្សាយសំលេងពេលព្រឹក
ហើយចកប្រែ ។ នៅពេលបាយថ្ងៃត្រង់ ខ្ញុំប្រគល់សំនេរទាំងអស់ទៅបង
ស៊ីគ្រីស ។ ខ្ញុំធ្វើរបៀបនេះរហូតនៅថ្ងៃបន្ទាប់ៗ មក ។

នៅថ្ងៃ ១៧ មេសា ដែលជាខួបទីមួយ នៃការរំដោះ ខ្ញុំបានស្តាប់សុន្ទរ
កថាយ៉ាងរីវៃដែលអានក្នុងឱកាសនោះដោយ *ខៀវ សំផន* រួចខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមធ្វើ
ការចកប្រែ ។ ក្នុងពេលចកអត្ថបទនេះ ខ្ញុំមានការពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែ
នៅពេលដែលខ្ញុំប្រគល់សំនេរទៅបង *ស៊ីគ្រីស* ផ្ទុយពីការសង្ឃឹមរង់ចាំរបស់ខ្ញុំ
គាត់បែរជាច្រណែនខឹងទៅវិញ :

- អាហ្វឿងនេះមិនមែនរឿងខ្លួនទេណា-គាត់ថាអោយខ្ញុំ - ខ្លួនមិន
អាចបកឯកសារសំខាន់យ៉ាងនេះបានទេ !

រួចសំនេរក៏បានទៅបញ្ចប់ខ្លួននៅក្នុងចុងក្រដាសទៅ ។ ខ្ញុំបាក់ទឹក
ចិត្តអស់លឹង ។ បើសិនជាគេធ្វើរបៀបនេះជាមួយខ្ញុំនៅឯស្រុកបារាំងខ្ញុំច្បាស់
ជាលែងរិរិវល់លែងខ្លីអើពើហើយ ។ តែនៅទីនេះគឺផ្សេង ។ ខ្ញុំមិនចង់អោស

ក្បាលចុះចាញ់ព្រោះតែខ្ញុំជាស្រី ហើយមានស្បែកសង្កែមទៅទៀតនោះទេ ។

បី ខែក្រោយពីបានប្រកាសថាយើងបានចូលដល់រដូវសំបូរវិញហើយ នោះ អង្គការ * បានបញ្ជូនអង្គរទាំងបារាំ ១ ដែលមានអក្សរសំគាល់ជា អង់គ្លេស និង ជាចិនមកដល់ពួកយើង ។

ប៉ុន្មានថ្ងៃដំបូងនៃរដូវច្រូតកាត់ យើងបានហូបបាយបានប៉ុន្មានបានដែរ រួចយ៉ាងហ័សរបបប្រចាំថ្ងៃ ក៏បានវិលទៅរកបបរខាប់នៅពេលថ្ងៃ និងបបររាវ នៅពេលល្ងាចវិញដដែល ។

អង្គរដែលគេផ្តល់មកនោះ វាផ្លូវណាស់ទៅហើយ បើនៅបស្ចឹម ប្រទេសច្បាស់ ជាគ្មានអ្នកណាហូបទេ ប៉ុន្តែនៅពេលនេះគ្មានរឿងរើសអើទេ ! នារីជាច្រើនត្រូវបានគេណ្តើម្បីអុំ ស្នែ អង្ករ ។

ដល់អុំ ស្នែ អង្ករយ៉ាងនេះ ពួកយើងពោរពាសដោយកន្ទក់សសំព្រះ ។ ការងារនេះត្រូវឈប់ ១៥ នាទី មុនពេលបាយដើម្បីម្នាក់ៗ មានពេលលុបលាង ខ្លួន និង ផ្លាស់ប្តូរសំពត់អាវ ។ មិនដែលមានអ្នកណាម្នាក់ ចូលហូបបាយដោយ សំលៀកបំពាក់ខ្លីខ្លា រឺ គគ្រិតឡើយ ។

នៅថ្ងៃនោះ ខ្ញុំរៀបនឹងទៅកន្លែងដើម្បីផ្លាស់ប្តូរខោអាវទៅហើយ ស្រាប់តែខ្ញុំឃើញនៅតាមផ្លូវដែលខ្ញុំត្រូវដើរទៅនោះ នូវជួរមនុស្សមួយចំនួន ដើរសំដៅមក ។

ខ្ញុំគេចទៅម្ខាង ដើម្បីសង្កេតការមកដល់នូវអ្នកចំលែក ១ ទាំងនោះ

ហើយខ្ញុំសែនភ្ញាក់ផ្អើល ជាទីបំផុតនៅពេល ដែលខ្ញុំមើលស្គាល់ រោសេងហើយ និង នៅពីក្រោយនោះគឺក្រុមអ្នកការទូត និង មន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ចាស់ៗ ឯទៀត នោះ ។

ខ្ញុំតែងធ្លាប់លឺគេនិយាយថា រោសេង តែងធ្លាប់ស្ម័គ្រចិត្ត " ឡើង ភ្នោត " ដែលជាការកិច្ចមួយដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតរបស់កសិករកម្ពុជា ។ គឺ លោក រោសេង ចង់សំដែងថា គាត់នៅតែស្មោះត្រង់ចំពោះមនោគតិវិជ្ជាន សង្គមរបស់គាត់ដដែល ។

គាត់ក៏ឈប់ ។ គាត់ជាមនុស្សមានចរិតរស់រាយពីធម្មជាតិ ។ គាត់ និយាយមកកាន់ខ្ញុំថា :

- កិរិយាភាពខ្ញុំចុះសំបើមណាស់ ។ តែខ្ញុំក៏មិនខ្លះអ្វីដែលជាសារវន្ត នោះដែរ ។ ខ្ញុំរៀនសូត្របានច្រើន ហើយខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់ដោយសង្កេត ឃើញថា នៅកន្លែងមួយចំនួននិងនៅក្នុងវិស័យមួយចំនួន វិជ្ជានភាពគឺសំបើម មែនទែនតែម្តង ...

នៅខែឧសភា គឺជារដូវផ្លែស្វាយ ។ ពួកអ្នកទទួល " រឺរ៉ះ " ផ្ទះ តែងនិយាយប្រាប់ថា " នៅភ្នំពេញមានហូរហៀរ " ។ ពួកនេះដែលជាពួក តែមួយគត់ដែលមានសិទ្ធិចេញពី ២១ និងដើរទៅមកក្នុងក្រុងនោះបានឆ្លៀត ពេលបេះស្វាយ ហើយដឹកយកមកពេញៗឡាន ។ រវាង " ស្វាយខុសរដូវ " ដែលមានសាច់ស និង " ស្វាយក្បាលដី " សាច់ក្រហមតែស្អាតៗ នោះ

មានស្វាយគ្រប់ចុនថែមទៀត ។ ឆ្មាញ់បំផុតគឺស្វាយ " ខ្លឹះ " * ដែលមាន
រូបរាងមធ្យមតែទ្រវែង និងកោងឆ្មារបន្តិចប្រៀបបីដូចរាងកាយនាងសុវណ្ណ
មច្ឆានោះឯង ។

យើងហូបស្វាយទាំងគ្រប់ និងយ៉ាងច្រើន ។ តែប៉ុន្មានថ្ងៃសោះគេ
ឃើញមុខម្នាក់ៗឡើងពេញ ហើយមានពណ៌ឡើងវិញ ។ តាមពិតទៅស្វាយបាន
ផ្តល់នូវគុណប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនដល់ពួកយើង ។

ប៉ុន្តែផ្លែស្វាយមានច្រើនហួស រហូតដល់យើងហូបមិនឈ្នះ ។ លោកស្រី
ដួង សំអុល ក៏ស្នើមតិធ្វើជាផែនស្វាយ ។

មតិនេះត្រូវបានពួកប្រធានៗ ឯកភាពទាំងទើសទាំងទាល់ ដោយ
គេខ្លាចលើសក្តង និងទស្សនៈហូបចុកបដិវត្ត ។

ការធ្វើនិងកូរស្វាយ គឺជាការងារមួយយ៉ាងហាត់ឆ្ងើយ ។ មិត្ត លោក
និង រូបខ្ញុំក៏បានចូលរួមចំណែកជួយគេផងដែរ ។

- ផែននេះបើបានទឹកដូងដាក់បន្តិចនោះវិញតើឆ្មាញ់- លោកស្រី ដួង
និយាយ ។ គឺដូងតែមួយគ្រប់គ្រាន់ហើយ ប៉ុន្តែពួកប្រធានៗ ជំទាស់ពីរឿងដូង
នេះ ។

- រួចចង់ស្តីទៀតហើយ ? គេអោយម្រាមដៃមួយ អីលូរមកទារដល់
កំភួនដៃតែម្តង !

លោកស្រីក៏មិនទាមទារទៀតដែរ ហើយក៏បន្តធ្វើទៅទៀត ។ ការនេះ

ប្រព្រឹត្តទៅអស់ជាច្រើនថ្ងៃ ។ រួចគាត់ក៏ដាក់ស្វាយហាលថ្ងៃ ជាផែនប៉ុនៗគ្នា ។
ផែនស្វាយច្រើនរហូតដល់គេគិតថានឹងចែកបានដល់គ្រប់ៗគ្នា ។ លោកស្រី ដួង
មានចិត្តសប្បាយរីករាយមែនទែនក្នុងការបំពេញការងារនេះ ។

នៅពេលដែលហាលថ្ងៃចប់សព្វគ្រប់ហើយ លោកស្រី ដួង បានប្រទះ
ឃើញយ៉ាងសោកសៅ ថាផែនស្វាយរបស់លោកស្រីត្រូវបាត់អស់រលីង ។ លោក
ស្រីក៏បានទៅប្តឹងប្រធានក្រុមៗញាក់ស្នា :

- អាណិតហើយ ដែលឃ្នាតពីមាតិ អង្គការ * វាអញ្ចឹង !

វេលាព្រឹកមួយ មិត្ត សី បានមកដល់ ៥១ តែម្នាក់ឯង ។ ម្នាក់ៗមាន
ការរឿងចូលដៃ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាម្នាក់សួរថានាងមកពីកន្លែងណាមកទេ ។

សី មានមុខមួលហើយពេញ មានសាច់ស និង ធ្មេញតូចល្អិតសស្តុះ
យ៉ាងល្អ មានកែវភ្នែកភ្លឺថ្លា ពង្រីកដោយរោមភ្នែកខ្មៅ ហើយសក់របស់នាងតូច
ឆ្មារដូចជាសសៃសូត្រ ។

សី គឺជាកូនប្តីរបស់ លោម ។ នាងមកដល់កន្លែងមិត្ត លោម
ដើម្បីរៀបចំគ្រួសារ ។

ពិធីបុណ្យ មានលក្ខណៈយ៉ាងសាមញ្ញត្រូវបានរៀបចំឡើងសំរាប់
ច្រើនគូតែម្តងនៅជុំវិញតុទទេមួយ និងនៅពីមុខទង់ក្រហម ក្នុងវេលាព្រឹកមួយ
ក្រោយពីថ្ងៃពលកម្មមួយដូចសព្វដង និងមុនថ្ងៃស្អែកដែលច្បាស់ជាដូចថ្ងៃមុនៗ
ទៀតដូចនោះដែរ ។

រៀបការហើយ សី និង លោម ប្រកាន់អាកប្បកិរិយានៅចំពោះមុខ
អ្នកផង ដូចជាអ្នកមិនដែលស្គាល់គ្នាអញ្ចឹង ។ ម្នាក់ៗ ធ្វើការតាមរៀង ៗ ខ្លួន
ម្នាក់នៅឯមន្ទីរម្នាក់នៅឯសួនបន្លែ ។ សី ភ្ញៀវវិញពោរពេញដោយសកម្មភាព
និង ការសប្បាយក្នុងជីវិត ។ នៅឯរោងបាយ មិត្ត លោម ហូបជាមួយក្រុម
បុរស ១ ៦ មិត្ត សី ហូបជាមួយក្រុមនារី ១ ដោយឡែកទៅ ។

ភាពខ្មាសអៀននៃគូស្រករ ថ្វីតែធ្វើអោយស្នេហារបស់គេកាន់តែ
មានលំអឡើង ។

សី បានវាយរាប់ប្រាប់ខ្ញុំឡើងឱពុកនាងដែលជាវេជ្ជបណ្ឌិត និង
ម្តាយនាងដែលជាគិលានុប្បដ្ឋាយិកា ហើយដែលបានចូលព្រៃតស៊ូតាំងពីដំបូង
ដៃ ហើយនឹងរឿងអង្គភាពរបស់នាង ត្រូវទទួលគ្រប់គ្រងនិស្សិតមួយក្រុមដែល
ទើបតែមកពីប៉េកាំងនៅឆ្នាំ ១៩៧៣ ។ នៅក្នុងក្រុមនេះមានមិត្ត លោម ផង
ដែរ ។

ជំរំ ១៧ គឺជាជំរំតឹងតែងបំផុតមួយ ។ របបហូបចុកត្រូវបន្ថយយ៉ាង
តិចបំផុត ។ ពលកម្មហើយក៏ជាការសាកល្បងផងដែររបស់ក្រុមនិស្សិតធ្វើការ
ដាំដុះនៅលើដីយ៉ាងហិរមួយ ។

ក្រោយរំដោះមិត្ត លោម និងមិត្ត រត្ន ត្រូវផ្លាស់មកក្រសួងការ
បរទេស ។ ចំនែកអ្នកឯទៀត គ្មានអ្នកណាដឹងដំណឹងបន្តាក់បន្តិចណាសោះ
ឡើយ ។

ចំនែកឯមិត្ត សី វិញ នាងត្រូវគេចាត់ទៅរោងចក្រតំបាញមួយ ។
នាងរៀនផងធ្វើផង នូវវិធីត្បាញ និងជ្រលក់ពណ៌ ។

សី និយាយពីការងារនាងទាំងសន្តានចិត្តភ្ញៀវវិញ ។ នាងបានពន្យល់
ប្រាប់ខ្ញុំពីរបៀបដែលនាងហើយនឹងមិត្តឯទៀតរបស់នាង បានចាត់តាំងគ្នាដើម្បី
អោយម៉ាស៊ីនដំណើរការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃបាន ។

ប៉ុន្តែបញ្ហាធំបំផុត គឺបញ្ហាផ្គត់ផ្គង់វត្ថុធាតុដើមតែប៉ុននោះ ។

ភ្នែកជាអ្នកតំបាញរបស់នាង គ្រាន់តែមើលភ្នែក ក៏ដឹងថាខ្ញុំគ្មានសំពត់
ស្លៀកអោយចូលចំនោមបានសមសួនឡើយ ។ ខ្ញុំស្លៀកសារុងជ្រលក់មួយដែល
ផ្កា និង ដើមលេចចេញមកដោយច្បាស់ក្រលែត ។ និយាយអោយត្រង់ទៅ គឺ
អាត្រាក់មែនទែនតែម្តង ។

- ខ្ញុំអាចជ្រលក់ក្រណាត់ធ្វើសំពត់អោយមិត្តបានណា - សី ស្នើមក
ខ្ញុំ ។

- មិត្តចិត្តបានណាស់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមកនេះមានតែដៃ ពីរ ទទេណឹងឯង ។
- រកតែរនាំងបង្កូចមួយមកវាបានហើយ ។
- រនាំងបង្កូច ?

ខ្ញុំក៏តាមគំនិតរបស់នាង ។ ខ្ញុំរើកាយតាមផ្ទះនានា ។ ប៉ុន្តែរនាំងបង្កូច
ដែលមាននៅសល់តែមួយគត់នោះ គឺរនាំងបង្កូចនៃបន្ទប់ប្តីខ្ញុំតែម្តង ។

បី ថ្ងៃក្រោយមក ខ្ញុំស្លៀកសំពត់ខ្មៅក្រិបល្អអស្ចារ្យ ហើយរំរែង និង ទូ

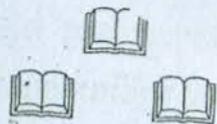
សី រាយរាប់ប្រកបដោយមោទនភាព និងយ៉ាងល្អសរសៃ និង
សាមញ្ញ នូវជីវិតរបស់នាងក្នុងពេលតស៊ូ។ ខ្ញុំស្តាប់នាងនិយាយដោយស្មើចរ
សើរ។ នាងនិយាយពីការជំរុញសេចក្តីពិតៗថា :

- កងទ័ពចូលដល់ភ្នំពេញនៅម៉ោង ប្រាំបួនព្រឹក។ កន្លែងណាក៏មាន
ទង់ដៃដែរ។ ប្រជាជនចេញមកផ្លូវហើយទះដៃ។ អ្នកណាក៏រីករាយសប្បាយ
ចិត្តដែរ។ រួចមករំពេចនោះស្រាប់តែមានសួរផ្ទះកាំភ្លើងឡើងជិតកន្លែងយើង
នេះ គឺផ្លូវទៅផ្សារថ្មីនោះឯង។ គឺមានបញ្ហាអោយបណ្តេញមនុស្សទាំងអស់ក្នុង
សែសិបប្រាំបី ម៉ោង... ទាំងអ្នកជំងឺទាំងកុមារទាំងអ្នករបួស ទាំងចាស់ជរា ស្ត្រី
ពារពោះ គឺទាំងអស់ត្រូវបណ្តេញចេញដោយអាជ្ញាសឹកតែម្តង...

សី បន្តទៀត :

- ភ្នំពេញត្រូវជំរុញសទាំងបង្ខំ ឯនៅសហករណ៍ក៏មិនបានត្រៀម
ទទួលអ្នកចំនួនថ្មី។ បើនិយាយពីសំភារៈ សហករណ៍គ្មានស្បៀងគ្មានជំរក...

នេះជាលើកទីមួយដែលខ្ញុំស្តាប់បញ្ហានេះ នូវមតិមួយដែលខុសឆ្ងាយ
ណាស់ពីមតិរបស់អង្គការ * ។

ចាប់តាំងពីល្ងាចដែលបានមកស្នាក់នៅបន្តិចនៅលើទោងនោះមកមិត្ត
រឿន ដែលខ្ញុំអោយឈ្មោះថា ស្តេចត្រាញ់ "រឿន" នោះតែងមក ចៀ
ជាញឹកញាប់។ ក្រោយពីទស្សនកិច្ចសង្កេតការណ៍ ពីរ - បី លើកមក រឿន
រិះគន់និងចេញបញ្ហា។

រួច រឿន ក៏បានក្លាយទៅជាដៃស្តាំរបស់ អៀង សារី ។ ពោរពេញ
ដោយអំនាចថ្មីរបស់ខ្លួន រឿន ក៏ដាក់មនុស្សជាប់កូញកខ្លួនទៅក្នុងថ្នាក់ដឹកនាំ
ក្រុមនានា។

ថ្ងៃមួយ រឿន បានយោគយល់ដល់ក្មួយស្រីរបស់ខ្លួនម្នាក់ឈ្មោះ រឿន
ដោយបានអោយឡាន និងអ្នកបើកបរម្នាក់ ដើម្បីទៅលេងម្តាយនៅឯតាំង
គោក ស្រុកមួយនៃខេត្តកំពង់ធំ។

នៅពេលត្រលប់មកវិញ រឿន លែងដូចពីពេលមុនទៀតហើយ។
យុវនារីដែលមានមុខក្មេងល្អកំ និង ដែលមានសក់រួញអង្កាញ់ ១ នេះបាន
បាត់បង់អស់នូវភាពសប្បាយរីករាយ និង ទឹកមុខកំប្លែងលេងរបស់ខ្លួន។ ប្រកប
ដោយទឹកមុខធ្ងន់ធ្ងរនិងរាងបាក់ទឹកចិត្ត រឿន មិននិយាយស្តីអ្វីទាំងអស់ជា
ច្រើនថ្ងៃ រួចស្រាប់តែនាងផ្ទុះនិយាយតែម្តង :

- នៅឯជនបទមន្ទីរពេទ្យឡើងណែនក្តួន។ គេលែងទទួលយកអ្នក
ជំងឺទៀត។ ឯអ្នកជំងឺដេកនឹងដីផ្ទាល់តែម្តង។ នៅឯតាំងគោក ថ្ងៃៗមានស្លាប់
ពី ២០ ទៅ ៣០ នាក់ជូនកាលគេកប់ទាំងគ្រួសារក្នុងរណ្តៅតែមួយ តែម្តង...

ខ្ញុំសំលឹងមើល រឿន គ្មានសង្ស័យអីទេ នាងច្បាស់ជានិយាយការពិត
ហើយ ។ ចំនែកឯអ្នកឯទៀតវិញ គេនាំគ្នាងាកចេញហើយធ្វើការងារ គេរៀង ១
ខ្លួនទៅ ។

ដើមខែមិថុនា អង្គការ * បានបញ្ជូនពោធិ៍មួយឡានមកអោយពួក
យើង ។ រឿនចាប់មានមតិ :

- ក្នុងឋានៈជាសមាជិកនៃអង្គការបដិវត្ត យើងត្រូវបំពេញភារកិច្ច
យើង ផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីត្រូវការយើង ហើយនឹងមានសល់ជូនរដ្ឋ ។ ភារកិច្ចរបស់
សហករណ៍ធ្ងន់ធ្ងរណាស់ យើងមិនអាចចេះតែពីងផ្អែកលើបានទេ ។ មិនតែ
អញ្ចឹងសោត យើងត្រូវតែជួយដល់សហករណ៍ ។ អង្គការ * បានបញ្ជូនពោធិ៍
មួយឡាន នេះមកយើងដើម្បីមិត្តយើងប្រលោះសំរាប់ដាំពេលខាងមុខនេះណា ។

នៅពេលដែលពោធិ៍មួយឡាននោះ ត្រូវប្រលោះរួចរាល់ហើយ ក៏លេច
ចេញឡានទីពីរ រួចទីបី រួចទីបួន មកជាហូរហែ ។ យើងក៏ត្រូវនៅរាល់ ១ ស្ងាច
អង្គុយប្រលោះពោធិ៍ដោយដៃរហូតយប់ ១ ជ្រៅ ។

ពួកយុទ្ធជន យុទ្ធនារី ដែលជាធម្មតារីករាយកក្តីក្នុងពេលពលកម្ម
នោះ មិនហ៊ានជជែកគ្នានៅពេលមានវត្តមានរបស់អ្នកនៅមន្ទីរឡើយ ហើយ
ពួកអ្នកមន្ទីរនោះទៀតសោត ក៏ប្រយត្តប្រយ័ងមិននាំអាទិ៍ ជជែកគ្នាដែរ ។
បរិយាកាសដូចជាកំសត់ពោរពាប់ម៉្លេះទេ ។

យុទ្ធនាការចេះតែអូសបន្លាយទៅ ហើយនៅពេលដែលយើងប្រហែល

ប្រលោះដល់ពោធិ៍ឡានទីដប់ ហើយនោះ រឿន ក៏បានមក " ថ្លែងសរសើរ
ពីមនសិការបដិវត្តខ្ពស់របស់ពួកយើង " ។

- សហករណ៍គេធ្វើការសំបើមណាស់ - រឿន បន្ថែម-ចាប់ពីនេះ
រហូតដល់ពេលច្រូតខាងមុខ នៅសល់ពេលកម្មដ៏យ៉ាប់យ៉ិន ប្រាំមួយខែទៀត
សំរាប់បងប្អូនកសិករយើង ។

- នៅទីនេះពួកយើងគ្មានត្រូវការអ្វីទាំងអស់- ប្រធានក្រុមម្នាក់ដែល
គេបានចាត់តាំងជាមុនដើម្បី " បំផុសមហាជន " នោះឆ្លើយតបឡើង-
យើងខ្ញុំយល់ណាស់ពីកង្វល់របស់អង្គការ * ហើយយើងខ្ញុំស្មោះស្ម័គ្របំរើ
ប្រជាជន ។ អីលូវនេះពួកយើងខ្ញុំបានបបរ ពីរ ពេលដែរ ។ នេះគឺច្រើនណាស់
បើធៀបទៅនឹងកន្លែងឯទៀតដែលត្រូវបន្ថយរបបនោះ ។ យើងខ្ញុំអាចលាយ
អង្ករបាន ហើយអង្ករសល់នេះយើងខ្ញុំសូមជូនអង្គការចុះព្រោះពួកយើងខ្ញុំប្តេជ្ញា
លះបង់គ្រប់បែបយ៉ាងហើយ ។

- យើងខ្ញុំប្តេជ្ញាលះបង់គ្រប់បែបយ៉ាង-អង្គជំនុំបន្ទុកតាម ។
ហើយតែប៉ុននោះគឺឆាកល្លោនបានសំរេចចូរលុយ ។ ហើយយើងក៏បាន
ឃើញពោធិ៍ប្រលោះនោះ វិលត្រលប់មកជំនួសអង្ករសំរាប់បបរប្រចាំថ្ងៃរបស់
យើងទៅ ។

ដោយចាស់ពេក គេទាល់តែស្មារពោតនេះលាយជាមួយកំបោរ ។
ប៉ុនណឹងហើយក៏វាមិនងាយផុយដែរ ។ ទោះជាអញ្ចឹងក្តី ក៏គ្មានអ្នកណាអ្វីទាំ

ដែរ ។ ម្នាក់ ១ លុះតែដើម្បីជាក់តាមវិន័យនៃការយោគយោងដែលថា សភាព
ការណ៍នៅឯជនបទល្អប្រសើរ ហើយការត្រួតតាតនាពេលខាងមុខនេះ នឹង
ឡើងដល់ប្រវត្តិវិទ្យា

រដូវភ្លៀងចេះតែរីកលទៅមុខក្រែលហើយ ប៉ុន្តែធម្មជាតិទាំងឡាយ
នៅមានជាប់ស្នាមដ៏ជ្រៅនៃការរាំងស្ងួតនៅឡើយ ។ គឺមានតែសំលេងយំ គួរ
អោយអន្លង់អន្លាចរបស់សត្វហ៊ុំតែប៉ុននោះទេ ដែលធ្វើអោយយើងដឹងថា
រដូវភ្លៀងមកដល់ហើយនោះ ។

ល្ងាចមួយ ក្រោយពីពេលបាយល្ងាចរួច ម៉ែ ក៏បានសំរាលកូនតែ
ម្នាក់ឯង ។ នៅពេលចាប់ដីពេទ្យរបស់នាងតាមវិធីចិននោះ ខ្ញុំបានដឹងភ្លាមថានាង
នឹងបានកូនប្រុស ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំខំសង្ឃឹមថាខ្ញុំនឹងច្រលំទៅចុះព្រោះខ្ញុំដឹងថា ម៉ែ
ចង់បានកូនស្រីយ៉ាងខ្លាំងក្លា ។

ហើយពិតជាកូនប្រុសមែនដែលប្រសូតចេញមកនោះ ។ ជាទារក មួយ
ដ៏ថ្លោសស្អាតអស្ចារ្យ ។ គិត១ ទៅធម្មជាតិពិបាកកាត់ស្មានមែន ។ ហេតុអ្វីបាន
ជានារីមិនសូវមាំ បាក់ទឹកចិត្តហើយហូបចុកខ្លះខាតដូចជា ម៉ែ នេះបែរជា
បានកូនអីក៏ស្អាតយ៉ាងណឹងទៅវិញ ។

នៅពេលកើតកូនទី មួយ ម៉ែ ត្រូវវះយកកូន (Césarienne)
ហើយលើកទីពីរ ត្រូវបញ្ចូលអុកស៊ីសែន ដោយហេតុនេះទើបនៅលើកទីបី នេះ
ម៉ែ សុខចិត្តកើតកូនតែម្នាក់ឯងវិញ ។ នេះទាល់តែ ម៉ែ ខ្លាច "ពេទ្យបដិវត្ត"

ដល់ឆ្អឹងហើយមើលទៅបានជាសុខចិត្តទ្រាំបែបនេះនោះ ។

គេអាចស្មានបានពីការការភ័យខ្លាចរន្ធត់ទាំងឡាយដែល ម៉ែ ត្រូវ
ទ្រាំទ្រក្នុងប៉ុន្មានខែដ៏យូរនៃការរង់ចាំនេះ ។ អីស្ទូរនេះចំនងតែមួយដែលចងនាង
អោយនៅក្រាញរស់ ពោលគឺក្តីសង្ឃឹមថាបានកូនស្រីនោះបានដាច់បាត់ទៅ
ហើយៗ ម៉ែ ក៏បណ្តោយខ្លួនតែម្តង ។ នាងនៅដេកសន្លឹងសន្លៃ សាច់
សស្លាំងដូចជាសាកសព គ្មានកំរើកដៃកំរើកជើង នៅប្រុងប្រយ័ត្នដើមនឹងមាត់
ជ្រោះមរណៈ ។ នាងមិនលឺសំរែកយំរបស់កូននៅក្បែរនាង ហើយក៏ឥតមើល
អ្នកណាទាំងអស់ដែលមកសាកសួរសុខទុក្ខនាងដែរ ។

បន្តិចមក គេក៏បង្ខំនាងអោយបំបៅកូន ។ ម៉ែ ឆ្លើយឡើង :

- អាបងវា ពីរ នាក់ខ្ញុំមិនទាំងមានទឹកដោះផង ទំរាំមកអាទិ បី នេះ
ធ្វើម៉េចនឹងមានទៅ ?

- ម្ចាស់សុរិយា កូនស្រីសិហនុ គេស្តេចជាង ម៉ែ ឯងទៀតផងហើយ
ក៏គ្មានទឹកដោះអញ្ចឹងដែរ ប៉ុន្តែអីស្ទូរគេមានហើយទេតើ ។

- ខ្ញុំអត់មានទឹកដោះទេ - ម៉ែ និយាយតែពាក្យប៉ុនណឹង ។

- អង្គការ * ឧបត្ថម្ភរបបពិសេសលំរាប់អ្នកកូនខ្លី ។ ចាំគេខឹងជ្រក

និង គ្រឿងក្នុងសត្វស្លាប់អោយ ប៉ុន្តែ ម៉ែ ឯងត្រូវប្រឹងអោយមានទឹកដោះ
ឡើងណា !

ប៉ុន្តែទោះជា ម៉ែ ប្រឹងហុចដោះដ៏ក្រៀមស្ងួតរបស់ខ្លួនទៅអោយ